

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΟΝΗ σέμη του γέρο Παρναγιάν ήταν τώρα η ξήλι: 'Αντί να παραδοθή και να κρεμαστή σάν τόν έχοχα κακοδούρο, καλύτερα νά πεθάνω με τὸ ξίφος στό χέρι, παρέχοντας έτσι σ' αὐτούς τοὺς ἀνάνδρους ἕνα δείγμα γενναϊότητος.

Τὴν ἴδια στιγμή ἔλαβε τὸ λόγο ὁ Μορσέβυ: — Αὐτὸς ὁ διαβολοάνθρωπος, εἶπε, ἔχει ζωὴς ἄλλο σκευοτόμαρο γιὰ ν' ἀντέχη τόσο πολὺ. Ἀφοῦ δὲν κίρνε στήν πυρκαϊά τοῦ ξενοδοχείου καὶ βρίζεται ἀκόμα στή ζωὴ, θάνα σωστός δάμνασε. Τί λέτε σεις, κύριοι; Δὲν ἔχο ὄπισο;

— Ὅλοι γέλασαν μετὰ τὰ λόγια του ποὺ τὰ βρήκαν πολὺ ἔξυπνα. Μόνο ὁ Παρναγιάν μύφρασε μετὰ δυσασέβεια κ' ἀπάντησε:

— Ἄν ἔγω ἔχο σκευοτόμαρο, τὸ δικό σου δέμα εἶνε γυναικεῖο καὶ ὑποθέτω ὅτι θάχρη ψηθεὶ ἀρκετὰ μετὰ τὸ βρασιμένο λάδι ποὺ σφουρίζει στοὺς «Ξενοδοχεῖο τῆς Σαφύρας»...

Ὁ Μωζιρόν ἔκαμε τότε ἕνα κίλημα ὀργῆς καὶ ὄργισσε ἔμπροσθεν κατὰ τοῦ ὄριστοῦ, κρηγάρουτος:

— Χτυπάτε τὸν ἀρχεῖο!...
'Ἄλλ' ἀναχατίστετε αὐτὸν Ἐρρίκο Μορμωρανοῦ, ποὺ ἠθελε νά τῆ κ' ἀπὸς τὰ δικὰ του.

— Ἐ, ἱππότες! φώναξε ὁ Μορμωρανοῦ. Δὲν παρατηρήσατε ὅτι ἔχομε μπροστά μας ἕνα γάιδαρο ποὺ φορεῖ λειωντὴ; Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ λαοδύτης αὐτὸς, γιὰ νάνα ντυμένος έτσι, θάχρη γυνώσκει κάποιον ἠμετωθῆν τοῦ μεγάρου μου. Ἄς τὸν ἀφήσουμε ὅμως νά κρηγίρη, φίλοι μου, σάν γάιδαρος ποὺ εἶνε...

— Νομίζω ὅτι ἀπατάσαι, ἐξοχώτατε! φώναξε ἀτάραχος ὁ Παρναγιάν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὸς ἐσὺ εἶσαι ὁ γάιδαρος κ' ἐγὼ τὸ λειωντάρ. Καὶ γιὰ νά σοὺ ἀποδείξω τὸν ἰσχυρισμό μου, σοὺ ἀναφέρω τὸ γεγονός, ὅτι ἐνὸς ἡμετέρου νά φορεῖται χερσόκτια, δὲν βρήκα στοὺς σπῆτι σου κανένα ποὺ νά μοὺ κίρη στὰ χέρια μου. Κι' ὅμως ἐδοξίμασα διατὰ χερσόκτια σου, ἀκόμα κ' ἀπὸ τοῦ ναυκαρφομένου στήν πόρτα σου...

Ὁ Μορμωρανοῦ ἐφρύαξε, ἀκούγοντας τὴν τρομερὴ αὐτῆ προσβολή.

— Σαῖς! φώναξε μετὰ λύσσα. — Γιὰ σταθίτε νά λογαριστοῦμε, εἶπε γελώντας ὁ τυχοδιώκτης. Ἀναγράσατε ὡς τώρα τρία εἶδη ζώων: τὸ λειωντάρ, τὸ γάιδαρο καὶ τὸ σκυλί...

— Σαῖτα, ἀρχεῖο! Θά σὲ σπάξω καὶ θά σὲ κάμω κομμάτια...

— Ὄστω κ' αὐτὸ. Ὅς τώρα σ' ἔφερα μόνο γιὰ ἱππότη. Τώρα βλέπω πὸς εἶσαι καὶ χερσόκτης...

— Κύριοι! φώναξε τότε στοὺς συντρόφους του ὁ Μωζιρόν. Σὰς προτείνω νά κρημίσουμε αὐτὸν τὸν ἀλιτήριο σ' ἕνα δέντρο τοῦ βασιλικῆο κήπου, γιὰ νά χρησιμεύῃ ὡς σηαίχτρο γιὰ τὰ σπουργίτια...

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐσὺ, ἀνάνδρε, δὲν θά τολμήσης νά ἐκπατατήσης ἐκεῖ, τοῦ παρατηρήσει δρεκατὰ ὁ Παρναγιάν, γιὰθὶ θά με φοβῆσαι καὶ κρηδὸ ἀκόμα.

— Καλά, γιὰ σπουργίτι μετὰ φωνες;

— Σὲ γέλασαν, φίλε μου. Εἶμαι μὴ κοινοῦβάγια σωστή...

— Κύριε, τὸ ξίφος σου! φώναξε λυσσοειμένος ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρῆς στὸν Παρναγιάν.

— Στὴν καρδιά σου τὸ θέλει ἢ στήν κοιλία σου. Διάλεξε καὶ πέσ μου! ἀποκριθῆκε τὸ γέρο τυχοδιώκτης.

— Ἐμπρός! φώναξε τώρα ὁ Μορμωρανοῦ. Μόλις ὁ στρατάρχης ἔδωσε τὴ διαταγὴ τῆς ἐπιθέσεως, οἱ ἱππεῖς προχώρησαν ὅλοι μαζί μετὰ τὸ ξίφος στό χέρι. Πίσω τους, δεξιὰ κ' ἀριστερὰ, ὁ δρόμος εἶχε γεμίσει ἀπὸ διαβάτες ποὺ κίταζαν μετὰ περιέργεια τὴν ἐνδιαφέρουσα σκηνή.

— Ἐμπρός! διέταξε ἐκ νέου ὁ Μορμωρανοῦ. — Μιὰ στιγμή, παρακαλῶ! ἀκούστηκε νά λήη μιὰ φωνή. Πρέπει νά πισοτῆ ζωντανὸς αὐτὸς ὁ ἀρχεῖος, γιὰθὶ εἶνε πατέρας τοῦ νέου Παρναγιάν ποὺ πρόσβαλε τὸ βασιλεῖα στό Λούβρο κ' ἔπειτα πήδησε

κ' ἔφυγε. Ἄν τὸν πιάσουμε καὶ τὸν ὑποβάλουμε σὲ βασανστήρια, θ' ἀναγκασθῆ, χωρὶς ἄλλο, νά μᾶς πῆ ποὺ βρίζεται ὁ γυιὸς του...

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔκαμε αὐτὴ τὴ σατανικὴ πρόταση, ἦταν ὁ Μορσέβυ. Ἡ συμβουλὴ αὐτῆ φάνηκε ἔξυφαιρη στὸν Μορμωρανοῦ καὶ τὰ μάτια του ἀστράφταν ἀπὸ χαρὰ, γιὰθὶ, ὅπως ὁ Παρναγιάν πατέρας, έτσι κ' ὁ γυιὸς, θά γνώριζε τὸ μυστικὸ τῆς συννομίας κατὰ τὸ βασιλεῖος. Καὶ ὁ στρατάρχης εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία νά τοὺς ἐξολοθρεύσῃ καὶ τοὺς δύο ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς.

Τὴ στιγμή λοιπὸν ποὺ οἱ ἱππεῖς ἔκαναν ἐφοδο ἐναντίον τοῦ Παρναγιάν, ὁ Μορμωρανοῦ διέταξε:

— Ναι, ναι, νά τὸν πιάσετε ζωντανὸ! Γιὰ νά μᾶς πῆ ποὺ βρίζεται ὁ προκομμένος ὁ γυιὸς του...

— Ἰδοὺ ἐγὼ! Ἐδὼ εἶμαι! ἀντήχησε τὴν ἴδια στιγμή μὴ φωνὴ τρομερῆ.

Συγχρόνως οἱ ἱππεῖς κ' οἱ φρουροὶ ποὺ περιεκύκλωναν τὸν γέρο Παρναγιάν, ἀναστατάθηκαν.

Ἐνας ἀπ' αὐτούς ἔπεσε ἀπ' τ' ἄλογό του κ' ἕνας ἄλλος κύνιστηρε σὸ λυθόστωτο, σκούζοντας ἄγρια. Εἶχε καταφθάσει ὁ Ζάν ντὲ Παρναγιάν!...

Μόλις τὸν εἶδε ὁ πατέρας του, ἔβγαλε μὴ φωνὴ γεμάτῃ χαρὰ καὶ πατρικὴ ὑπερηφάνεια:

— Παδί μου, παιδί μου!...
— Θάαρρος, πατέρα! Νά με ποὺ βρίζομαι κοντὰ σου! τοῦ ἀπάντησε ὁ Ζάν ντὲ Παρναγιάν.

Τὴ στιγμή αὐτῆ, καθὼς ὁ νεαρὸς Παρναγιάν προχωροῦσε ἔμπροσθεν, ἦταν ἔξασίως ὄφρατος. Ὅσοσο ἡ κρημικὴ βοῦσε γύρω ἀπὸ τοὺς δύο αὐτούς ἤφρασε καὶ τὸ ξέσπασμα τῆς ἐπρωμυνέτου φοβερὸ!

Γιὰ λίγες στιγμὲς ὁ Παρναγιάν γυιὸς, εἶχε προκλάσει ἀναστάτωση μετὰ τὸν στρατιώτην, ἀλλ' οἱ ἐπυρομειεὶ ἀρχισαν νά λαβαίνον κ' αὐτοὶ τὰ μέτρα τους.

Ὁ Ζάν Παρναγιάν, εὐφροσόμενος τώρα στή μέση τῶν ἀντιπάλων του, σταμάτησε γιὰ λίγο τὸ ἄλογό του κ' ἐφρύξε γύρω του ἕνα βλέμμα κρηανοῦλο, χωρὶς νά μῆλησε καθόλου.

Ὁ πατέρας του σὸ μετὰξὺ αὐτῶ, ἔβριζε τοὺς ἀντιπάλους του, οἱ ὁποῖοι ποὺ ἀπαντοῖσαν ἐπίσης μετὰ βρασιές. Καὶ τὸν περιερχο ἦταν ὅτι, ἐνὸς ἔβριζαν ὅλοι τὸν πατέρα, θάμιαζαν συγχρόνως τὸν ὑπερήφανο γυιὸ του.

Ἐντομεταξὺ ὁ γέρο Παρναγιάν βρήκε κρηδὸ μέσα στὸ θόρυβο καὶ τὴν ἀταξία καὶ μῆλεσε μπροστὸ του διατὰ τραπέζια καὶ τὰ καθίσματα, μετὰ τὰ ὁποῖα σχημάτωση ἕνα εἶδος ὀχυρωμάτος.

Ἦταν κρηδὸς περὶ.

Οἱ ἄνδρες τοῦ δούκους ντ' Ἀνζοῦ ἐτομαζόντουσαν νά ἐπετεθῶν.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν λοχαγὸς ἐπέβαλε τότε σκαπτὴ στοὺς στρατιώτες του καὶ, ἀπειθυνόμενος πρὸς τοὺς δύο Παρναγιάν, εἶπε μετὰ ἔπισημο:

— Κύριοι, σὰς κρηδὸ νά παραδοθῆτε, ἐν ὀνοματι τοῦ βασιλεῖος...

— Ὅχι! ἀποκριθῆκε ἀτάραχος ὁ νέος.

— Εἶσατε λοιπὸν ἐπαναστάτες;

— Ναι.

— Στρατιώτες, ἔμπροσ! Πιάστε τους!

Ἐφαρνα τότε, φρουροὶ καὶ ἱππεῖς, ὄμνησαν κατὰ τοῦ ἱππότη, τὸν ὁποῖο ἔφερε νά σκοτώσουν πρῶτον, γιὰ νά συλλάβουν κατόπιν τὸν πατέρα του.

Ὁ Ζάν ντὲ Παρναγιάν κατάλαβε πὸς ἔφρασε ἡ τελευταία στιγμή καὶ στήν κρημικὴ αὐτῆ περίστωσε ἄφρασε τὴ σκέψη του νά πετάξῃ στή λουτζα. Παραμείρισε λίγο, ἔβγαλε ἕνα κρηδὸ ἐνθῆμο τῆς νέας, τὸ ὁποῖο κρητοῦσε πάντα ἐπάνω του κ' ἐνὸ ἀστράφταν γύρω του τὰ ξίφη,

τὸ κίταξε περιπαθῶς, τὸ φίλησε κ' ὕστερα ξηφοῦλησε.

Ἐφαρνα ὅμως τὸ ἄλογό του κύνιστηρε κατὰ γῆς, κρημετίζοντας μετὰ πόνου. Κάτωσ τοῦ εἶχε χτυπήσει ἀπὸ πίσω μετὰ τὸ ξίφος του.

— Κατάρρα! βρυχήθηκε ὁ ἱππότης.

— Ἐπάνω του! φώναξαν οἱ φρουροὶ.

Μά πρὶν προφθάσῃ νά τὸν πληρώσῃ, ὁ Παρναγιάν διέγραψε ἕναν κύκλο μετὰ τὸ ξίφος του, τοὺς κρητῆσε μακρὴν καὶ πλησίασε πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἦταν ὀχυρωμένος ὁ πατέρας του.

— Πατέρα, ἔρχομαι μαζί σου, φώναξε.
— Ἐλα κοντὰ μου, παιδί μου. Ἐλα νά δώσουμε ἕνα μάθημα σ' αὐτούς τοὺς ἀρχεῖους.

(Ἐκκολοῦθε!)

Τὸ κίταξε περιπαθῶς, τὸ φίλησε κ' ὕστερα ἐξηφοῦλησε...